

El debat sobre política internacional

(CONFERENCIA TELEFÓNICA DEL NOSTRE REDACTOR A MADRID)

La pregunta que va formular Romanones al ministre d'Estat sobre la política internacional d'Espanya ha servit de pretext per a un d'aquests debats d'altura típics del Parlament espanyol, buits, incoherents i inútils. Tots els personatges polítics es creuen obligats a intervenir per a demostrar llurs dots d'estadistes, i aconseguirien donar a l'Assemblea el to presumptuós, gris, d'un Atenen provincial. En realitat ningú no té res a dir, però intervenir en un debat d'aquesta mena és, pel que es veu, el que dona categoria de personatge.

L'únic que té quelcom a dir és Romanones, però encara no es veu clara la finalitat que va perseguir amb la seva pregunta. Hom atribueix al vell polític monàrquic, conegut per la seva fraseologia, un canvi en les seves preferències internacionals, i hi ha qui explica aquest canvi per camins que portarien a les Mines del Rif, la producció de les quals tracta d'adquirir algun país que avui no té colònies.

El debat d'aquesta tarda ha adquirit un volum desproporcionat. Hom diria que en realitat el Parlament estava definint la política internacional d'Espanya, mentre que el que feia era demostrar a tothom que no en tenia, i a manca de pretes serioses i posicions clares, els oradors s'han lliurat a les declaracions més vigoroses i inexistents. Contrastava l'ampullositat retòrica d'aquest debat amb la resposta sòbria, curta, telegràfica que Sir John Simon va donar a la Cambra britànica en ésser interrogat sobre la qüestió de Tànger. El senyor Rocha ha llegit les paraules del ministre anglès, contribuint d'aquesta manera a destacar el contrast. Diu que no ha quedat secret el que va dir Sir John Simon per a definir la política del seu país. Al Parlament espanyol s'ha parlat durant tres hores sense cap resultat positiu.

Ha iniciat el debat el senyor Goicoechea, amb el seu aire de suficiència,

pronunciant un d'aquells discursos que desvetllen l'admiració de les senyores monàrquiques de les tribunes oficials. L'únic important de les paraules del cap de "Renovación Española" ha estat descobrir obertament la seva posició italianòfila. La tradició de les orles espanyoles és decantar-se, en política internacional, a favor de les nacions el règim interior de les quals realitza amb major exactitud l'ideal que elles voldrien veure implantat a Espanya. El senyor Goicoechea s'ha mantingut dintre aquesta línia tradicional. Ja la Dictadura espanyola, en aquest vell plot de Tànger, va unir la seva política a la de la Dictadura italiana amb el resultat que ara és impugnat de: dels escans que ocupen els que foren amics de Primo de Rivera.

El tradicionalista Domínguez Arcaño ha accentuat encara més la posició italianòfila.

Ha subratllat aquestes declaracions, destacant llur importància, el senyor Barcia, el qual ha defensat la necessitat que la política internacional d'Espanya es desenvolupi dintre el marc de la Societat de Nacions.

Han pronunciat paraules discretes els senyors Ventosa i Mañera. El primer assenyalant que la denúncia de l'Estatut hauria d'anar precedida d'unes negociacions prèvies per a assegurar el resultat del conveni definitiu.

El que s'ha demostrat amb el debat d'aquesta tarda és que no existeixen negociacions prèvies ni hi ha una orientació determinada.

Ha passat fi al debat, amb molt poques paraules, el senyor Rocha, que ha anunciat, facilitant-li aquesta espècia el president de la Cambra, que continuaria el seu discurs dimarts. El senyor Rocha necessita, senz dubte, consultar els "dossiers". La interrupció del debat ha causat gran indignació a l'ex-comte de Romanones, que protestava iradament perquè no se li concedia la paraula. Però dimarts sentirem el senyor Rocha, veurem el que té en els seus "dossiers" i veurem també el que té dintre l'ex-comte de Romanones.

A.P.C.E.
SIG.: 1.26/928

P.C.E.